

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်

ကံကိုဆွဲ၍

မှုန်းသိခြယ်

မင်ရည်ကျဲ၏ မကျဲ၏

နိဒါန်း

မီးပွင့်တွေ ... မီးပွင့်တွေ ...

စိမ်းသည်။ ဝါသည်။ နီသည်။

လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေဖြတ်သိပ်ကြပ်ညပ်နေသည်ကို ယာဉ်ကျော ပိတ်ဆို့မှုအားလုံးကို လျစ်လျူရှု၍ ကားတစ်စီးကတော့ အတင်းကွေ့ ပတ် ကျော်ဖြတ်မောင်းနှင်လျက်။ ကား၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အနီရောင် အချက်ပြမီးတန်းကြီးက မှိတ်တုတ်လင်းနေသည်။ ဒဏ်ရာရ လူနာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဥဩသံက ညည်းတွားလေသည်။

“တိုးတူ ... တိုးတူ ... တိုးတူ ... တူ”

ဆေးရုံကား။ ဟုတ်ကဲ့။ အဖြူရောင်ဆေးရုံကားတစ်စီး ကမ္ဘာအေး ဘုရားလမ်းမကြီးပေါ်ရေကြီးသုတ်ပြာ ပြေးလွှားလို့နေသည်။ ဦးတည်ရာမှာ လှိုင်သာယာသို့။ အကယ်၍ ဘုရင့်နောင်မီးပွင့်နှင့် ဘုရင့်နောင်တံတားပေါ်မှာသာ ကားတွေလှုပ်မရအောင် ပိတ်မနေဘူးဆိုရင် (၁၀) မိနစ်ခန့်အတွင်း ဆေးရုံသို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။

ဆေးရုံကားပေါ်မှ အရေးပေါ်ဌာနသို့ တွန်းထုတ်သွားသော လူနာတင်တွန်းလှည်းနောက်သို့ လူငယ်လေးသုံးဦး ဒရောသောပါးပြေးလိုက်သွားသည်။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းအချို့ တဒင်္ဂတော့ အလုပ်ရှုပ်သွားကြလေသည်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်သည် အရေးပေါ်လူနာ အခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားသည်။

စူရှင်ကီးဝယ်ဝန်ကားလေးဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးထပ်ရောက်လာသည်။ ကားဖြင့်လာသည်နှင့်မတူ။ ပြေးလာကြသည်နှင့်တူ၏။ မောဟိုက်နေကြပါသည်။

*

အချိန်အနည်းငယ် ကြာသွားပြီ။ လူနာအား အထူးကြပ်မတ်ကုသ ဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်ကြသည်။ သူနှင့် သူ၏အသိစိတ်တို့ ဝေးကွာနေကြတုန်းပဲဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာတစ်ဝိုက်တွင် မည်သည့် အသက်ရှူကိရိယာမှ တပ်ဆင်မထားသော်လည်း သွေးပုလင်းတစ်လုံးနှင့်ဆေးပုလင်း တစ်လုံးတို့မှာ သူ၏ လက်ဖျံနှင့်တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ် လျက်

သူသတိရလာပြီလား။ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသည် ။ အသံဗလံတွေ ကြားသည်ဟုထင်သည်။ အသံကို မြင်အောင်ကြည့်သည်။ ဟင့်အင်း အသံအားလုံးအမှောင်ထဲမှာ . . .

နောက်ထပ် လူတွေထပ်ရောက်လာကြသည်။ စိုးရိမ်သောကဖြင့် ပူပန်နေကြသည်။ လူတွေပြန်သွားကြပြန်သည်။ လူနာကုတင်ဘေးရှိ ကုတင်ငယ်လေးတွင် မိန်းကလေး (၃) ဦးထိုင်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ . . . .။ ထိုင်နေသည်။ ယောက်ျားလေး (၂) ဦး နံရံကိုမှီ၍ ရပ်နေသည်။ စကားတီးတိုးပြောနေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကော်ဖီကို စတီးလ်ခွက်တစ်ခွက်တွင်ထည့်၍ လက်ကိုင်ထားသည်။

*

သူ အနည်းငယ်မျှ . . . လူးလွန့်သည်။

သူ . . . ငြိမ်သက်သည်။

*

သူ့အား ညအိပ်ဝတ်စုံဝတ်ပေးထားကြသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သူ၏ကျောပြင်ပေါ်၌ ရေးထိုးထားသော တစ်ခုချင်းစီဖြစ်နေသည့် tattoo (ဆေးမင်ကြောင်) များကို သူတို့တွေ့သွားကြပေလိမ့်မည်။

“သတိမရသေးဘူးလားဟင်”

တစ်ယောက်၏ အမေးကို တစ်ယောက်က ခေါင်းခါပြသည်။

“သူ သတိတော့ရလာမှာပါနော် . . .”

မည်သူ့ထံကမှ အဖြေမရ။

*

အလင်းရောင်ရဖို့ မျက်ခွံများအား တွန်းဖွင့်ခြင်းငှာ သူမစွမ်းသာပါ။ ထို့ကြောင့် မျက်ခွံအပြင်ဘက်က လက်ရှိလောကကို သူ မထိတွေ့နိုင်ချေ။ ထိုအခိုက်မှာ မျက်ခွံ၏ အတွင်းဘက်ရှိမှတ်ဉာဏ်သိုလှောင်ရာဌာန

မှ သိမ်းဆည်းထားသော အတိတ်စာအုပ်တစ်အုပ်ဆီ သူ့ရဲ့စိတ်များက
မျောပါနေပြီ။ အတိတ်စာအုပ်။ လူတို့၏ ဦးနှောက်၊ နှလုံးသားနှင့်
သည်းခြေများထဲတွင် ဤကဲ့သို့ အတိတ်ကို မှတ်ထားသော file ပေါင်း
အလွန်များပြားစွာ ရှိပါလိမ့်မည်။ သူ့စိတ်ဝိညာဏ်သည် အတိတ်စာရွက်
တို့ကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်လေသည်။

*

ဘဝဟာစာသင်ခန်းတစ်ခုဆိုပါစို့။
အချစ်ဆိုတာ ဖတ်စာအုပ်တစ်အုပ်ပဖြစ်လိမ့်မယ်။
ဖတ်စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
အကွာရာတွေ ခုန်ပေါက်ကစားတယ် . . . . .

*

.A.

ကလေးတစ်ယောက်သည်ဤနေရာကို
တစ်ခုသောကစားကွင်းလို့ခေါ်ပါသည်။

(မြင့်မိုးအောင်)

*

ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဖျားတယ်။ အဖျားဒီဂရီ ၁၀၂ တဲ့။ တုန်တုန်ချမ်းပြီး
တော့ အဖျားတက်တာ။ ညီမလေးက Alexan နဲ့ Getmeg တွဲတိုက်ပြီး
ကျောင်းကိုသွားတယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ရယ်။ ဒီအချိန်မှာအိပ်ပျော်သွားတဲ့ ကျွန်တော်ဟာအိပ်မက် မက်ပါတယ် .

..

*

Snow White လို့ ယူဆရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့သတဲ့။ လူပုလေးတွေမခြံရံ

ထားပါဘူး။ ဖိနပ်မပါတဲ့ ခြေဗလာနဲ့မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ပြေးဆော့နေ
တယ်။ ရိုးရိုးမြက်ခင်းမဟုတ်ဘူး။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကြဲပြန့်နေတဲ့
မြက်ခင်း။ ကျွန်တော်က မြေနီလမ်းပေါ်လျှောက်သတဲ့။ ရိုးရိုးလမ်းမ
ဟုတ်ဘူး။ စိန်ပန်းပြာတွေ ကြွေတဲ့လမ်း။

နောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ မိန်းကလေးမျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွား
တယ်။

(အိပ်မက်ဆိုတာ ရှုပ်ရှင်ပြီကွက်လို့ပဲနော်။ မပြီချင်တဲ့အခန်းဆို
ရင်ကျော်ပစ်တယ်။ အဲ့ရော) ပြီးကျတော့ကျွန်တော့်ကို

မိန်းကလေးကနမ်းသတဲ့။ (အံ့ရော)။

(အံ့ရော)။

နောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ မိန်းကလေး ယှဉ်တွဲထိုင်နေရာ တောင်စောင်းလေးပေါ်မှာ (ဘယ်လိုက ဘယ်လို တောင်စောင်းပေါ် ရောက်သွားပြန်သလဲမသိပါ။) မိုးတွေရွာပါတယ်။ မိုးတကယ်ရွာတယ်။ သို့ပေမယ့် ရွာတဲ့မိုးက မိုးပူတွေ၊ မိုးတွေစိုရင်းက ကျွန်တော်အိုက်လာ တယ်။ ချွေးတွေတောင်ပျံလာသလိုပဲ။ မွန်းကြပ်လာတယ်။ မိန်းကလေး က ကျွန်တော့်သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော်ပူအိုက်လွန်း လို့ပါ။ လွှတ်ပါ။ မရဘူး. . . မိန်းကလေးကမိန်းကလေးမဟုတ်တော့ ဘူး။ ဝါတွေ ဂွမ်းတွေ အစိုင်အခဲတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ထွေးလုံးရစ်ပတ်တယ်။ အရမ်းပူတယ်ဗျာ။ မိုးရေပူတွေချွေးတွေနဲ့ ဝါဂွမ်းတွေထဲ မှာ ကျွန်တော်သေရော့မယ်။ ဂွမ်းဝါတွေကြားမှာ မျက်လုံး တစ်စုံနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးဟာ နူးညံ့ရာကကြမ်းလာ တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်အော်ပစ်တယ်။

ကိုယ်ပေါ်ကို ပိကျနေတဲ့ အရာအားလုံးကို ရှိရှိသမျှ ခွန်အားနဲ့ ကန်ကျောက်တွန်းထိုးလိုက်နိုင်ချိန်မှာ ကျွန်တော်လန့်နိုးပါတယ်။

အား . . . . . တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေချည်းပဲ . . . ဝတ်ထား တဲ့ T-Shirt နဲ့ ဘောင်းဘီကို Pajama တစ်စုံနဲ့လဲ လိုက်တယ်။ ရေလည်း ငတ်တယ်။ ရေကိုဗူးလိုက်မော့ချလိုက်တော့ လည်ချောင်းက မခံနိုင် လောက်အောင်နာတယ်။

အား . . . .

သာမိုမီတာမှာ အပူချိန် ၁၀၀ လောက်ပဲရှိတော့တယ်။ လူကတော့

နံးချိနေတုန်းပဲ။ TV ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ သရဲကားတစ်ကားပြနေတယ်”

“ဟာကွာ”

ကျွန်တော် သရဲကားကြည့်လေ့မရှိဘူး။ သာမန်အားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်မကြောက်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တချို့သောညတွေမှာဆို အိပ်ပျော်လှပျော်ခင်ကလေးမှာ ခြောက်ခြားပြီးတော့ လန့်နိုးတတ်တယ်။ အသိစိတ်ပြန်ရတဲ့အချိန်မှလန့်ကာပြေသွားတယ်။ ဒါဟာ အားငယ် တတ်တဲ့စိတ်တစ်မျိုးလို့ ကြားဖူးပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားငယ်တတ်သူလို့ မထင်မိပါဘူး။ အဖေနဲ့အမေ မရှိတော့ခြင်းဟာ လည်း အားငယ်စရာတစ်ခုလို့ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်မသတ်မှတ်ဘူး။ တစ်ခုကလေးပါပဲ။ အစောနတုန်းက ပြောတဲ့ ညအိပ်လို့မနှစ်ခြိုက် ခင်စပ်ကြား လန့်နိုးတတ်တာလေးတစ်ခုပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ငေါင်စင်းစင်းကြီး ပျင်းနေတော့လည်း computer ရှေ့ထိုင်မိတာပေါ့။ Online ပေါ်မှာ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးရဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေ ရှာဖွေရတာ အပျင်းဖြေနည်းတစ်ခုပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် Chat room တစ်ခုခုမှာ အရည်မရ အဖတ်မရ လျှောက်ရွှီးရင်း အချိန်ဖြုန်းနေလည်းရတယ်။

ဪ . . . ပြီးတော့ ကျွန်တော်က friendster သုံးတယ်လေ။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် မဟုတ်ကဟုတ်ကလျှောက်ရေးပြီး သူများတွေရဲ့ ဟုတ်မှန်း မဟုတ်မှန်းမသိတဲ့ အကြောင်းတွေဖတ်ရတာ မိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်?။

Message တွေဖတ်လို့ပြီးတော့ friend request ကိုဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကမသိတဲ့သူတွေကို လက်ခံလေ့မရှိပါဘူး။ အခုတော့ friend request? အသစ်တစ်ခုကို profile ဖွင့်မကြည့်ဘဲ ချက်ချင်း Accept လုပ်လိုက်မိပါတယ်။ ဘာလို့လဲသိလား။ ဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ID က Snow

White 89 တဲ့

Snow White 89

19.Female

Single

Location : Yangon

School : TTC, Ygn Uni, YCC

*

*

*

ကျွန်တော်နည်းနည်းပြန်ချမ်းလာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပေပြီးဆက်ထိုင်နေမိတယ်။ သူ့အကြောင်းတွေ ဖတ်ရတာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အချက်က ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာပါ။ YCC မှာ ကျွန်တော်လည်းတတ်ဖူးပေမယ့် ကျွန်တော်က

သူ့ထက်ငါးနှစ်လောက်ကြီးတာဆိုတော့ အဲဒီမှာ ဆုံဖူးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
သိဘူးဗျာ။

ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ email ကို Gtalk မှာ Add လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ညီမလေး ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

“ကိုကို”

“ဟမ် . . .”

“မအိပ်ဖူးလား ၊ ဘာလို့ထွက်ထိုင်နေတာလဲ”

“ဟာ . . . မအိပ်နိုင်တော့ဘူး . . . ပျင်းတယ် . . .”

“မပျင်းနဲ့ . . . တော်ကြာနေ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပြီးတော့ အန်တီ
ဒေါက်တာက ဖူးဖူးကိုပဲဆူမှာ . . . သွား အိပ်ရာထဲသွားနေ . . .”

“အဲဒါဆို ငါ့ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပေး . . .”

“ကော်ဖီမသောက်ရဘူး ။ ပြီးရင် ကိုကိုက မအိပ်တော့ဘူး။ မိုင်လိုပဲ
သောက် . . .”

“အေးပြီးရောဟာ . . .”

“ပြီးရောဆိုရင်လည်း အိပ်ရာထဲသွားတော့၊ ဪ . . . ကိုကို
Computer မပိတ်ခဲ့နဲ့နော် ပူးပူးဆက်သုံးမလို့၊ ဒီအချိန်ဆိုရင်
Connection ကကြပ်လွန်းလို့”

အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်ခွေနဲ့လိုက်တယ်။ ခဏနေ
တော့ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်ကို မိုင်လို ပူပူတစ်ခွက်ရောက်လာပါ
တယ်။ ခဏနေတော့ အပြင်ခန်းကနေ ညီမလေးကလှမ်းအော်တယ် . . .

“ကိုကို . . . မိုင်လိုသောက်ပြီး ဆေးထပ်သောက်ဦး . . .”

ခဏနေတော့ ကျွန်တော်ပြန်ပြီးအိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါ
တော့ လုံးဝ အိပ်မက်မမက်ဘူး . . . (အံ့ရော)။

*

.B.

ဒုတိယအမှတ်က

လူသားမိန်းမကို ဖန်ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်

(ဖရက်ဒရစ်နီရှေး)

ကန်တော်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ ရှေ့လောက်ရောက်တာနဲ့ ကားက ဆက်မောင်းလို့ မရတော့ဘူး . . . ဘီးလိမ့်တယ်ဆိုရုံလေးပဲရွေ့တော့ တယ်။ ရန်ကုန်ကရှိသမျှကားတွေဒီနားကို ရောက်နေပြီလား မသိဘူး။ ကားတွေရယ် လမ်းဆင်းလျှောက်နေတဲ့လူတွေရယ် ပြတ်သိပ်ကြပ်နေ လေရဲ့။ ဟုတ်ကဲ့။ ဒီနေ့ Hotel Nikko မှာ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲအဆိုကျော်တွေ ပါဝင်တဲ့ မိုးရာသီပျော်ပွဲရွှင်ပွဲဆိုတဲ့ Stage Show ရှိပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဒီနားမှာပဲရပ်တော့ကွာ . . . လမ်းပဲဆင်းလျှောက် တော့မယ်”

“ဒီနားမှာလဲ ရပ်လို့မရဘူး . . . အကုန်ပိတ်နေတဲ့ဟာကို ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ဒါဆိုလည်း ငါတို့ဆင်းလျှောက်တော့မယ် . . . မင်း Parking မှာရပ် ပြီးလိုက်ခဲ့တာ”

“ဟေ့ကောင် . . . ကျော်ကြီးကလည်း အတူတူလာတဲ့ဥစ္စာကို”

ကျော်ကြီးက အမေရိကန်မင်းသားအိုကြီးတွေ ဒီဇိုင်းနဲ့ ပခုံးတွန့်ပြတယ်။

ဇီဝေက ကိုရီးယားမင်းသမီးတွေစတိုင်လ်နဲ့ မျက်စောင်းပြန်ထိုးတယ်။

ကျွန်တော်က Tokyo Drift ထဲက ဂျပန်မင်းသား အက်တင်နဲ့ ကားကို ဆွဲကွေ့လိုက်တော့ အကုန်လုံးလန့်အော်ကြတယ်။

“အောင်မလေး”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . အေးဆေးလုပ်ပါကွ . . . အကုန်လုံး ရှောကုန်လိမ့်မယ် . . . ဒါ TV.GAME ဆော့နေတာမဟုတ်ဘူးနော် . . .”

“အေးပါကွ . . . မင်းတို့ကလည်း . . . ဒီမှာ တစ်နေရာစာတွေ့လို့ အမြန်ပိုက်လိုက်တာ . . . မဟုတ်ရင် နောက်က ကားကဦးသွားမှာပေါ့”

စိုးစိုးက သောက်ညင်ကပ်တဲ့လေသံနဲ့ . . .

“ဆရာကြီးလား . . .” လို့မေးတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားတံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ငြင်းနေရင်ပြီးမှာမှ မဟုတ်တာ . . .။

ဟိုမှာ Stage Show ကစနေပြီ။

*

“Stage Show ကစတောင်နေပြီဗျာ ၅၀၀၀ ထားပါ”

ကုလားမကြီးက

“မရဘူးရှင် ၇၀၀၀ ပဲ . . . အပေါက်မှာ မရနိုင်တော့ဘူး . . .”

လို့ပြန်ပြောတယ်။

မတတ်နိုင်ဘူး။ ၇၀၀၀ ပဲပေးဝယ်ရတော့တာပေါ့။ အခုနောက်ပိုင်း ဒီလိုပဲအမြဲဖြစ်နေတယ်။ လက်မှတ်ကိုကြိုတင်ဝယ်ရင်ဝယ်။ မဝယ်ရင် တော့ ပွဲရောက်ရင် ဈေးကြီးပြီးပဲ။ အင်းလေ ပွဲကလည်းလူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာကိုး . . .။ ဒါကလည်း လူငယ်တွေရဲ့ ထွက်ပေါက် တစ်ခုဆိုတော့။

×× ရင်မှာခံစား ×× သူမမြင်နိုင်ပေ ××

×× ငါ့အသည်းထဲက ×××× အတွင်းကြေ ××××

ကျော်ကြီးက “ဟေး” ဆိုပြီး . . . ပြေးသွားတယ်။ သူသိပ်ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်ရဲ့ အစီအစဉ်ကိုး။ စိုးစိုးက “ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်” ဆိုပြီး နောက်ကလိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဇီဝါပဲ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့လေရဲ့။

ဒီအချိန်မှာ . . . . .

အဲဒီ ဒီအချိန်ဆိုတာ တော်တော်အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာလို့ဆို ကျွန်တော်ဟာ ရင်ထဲမှာ “ဟင်” ကနဲ ဖြစ်သွားလို့ပါပဲ။ ဖြစ်ဖူးကြသလား မသိဘူး။ လည်ချောင်းက လေကိုစုပ်ယူလိုက်ပြီး “ဟင်” လို့အသံ မြည် သွားချိန်မှာ ဘယ်ဖက်ရင်ဘတ်နားလေးမှာ “လှိုက်” ကနဲဖြစ်သွားတာ မျိုး။ ပြီးကျတော့ အစောနက ရှိကလိုက်တဲ့လေကိုလည်း ပြန်ရှူထုတ်ဖို့

မေ့ပြီးကြောင်ငေးနေတာမျိုးလေး စာရေးဆရာတွေက အဲဒါမျိုးကို မင်သက်တယ်လို့ရေးလေ့ရှိတယ်လေ . . .။

ဟုတ်။ ကျွန်တော် ဒီအချိန်မှာ ခဏကလေး မင်သက်သွားပါတယ်။ ဘာလို့ဆို ကျွန်တော့်ရဲ့အနေအထိုင် မတတ်တဲ့မျက်လုံးက အမည်းတစ်စကို မြင်လိုက်လို့ပါ။ အမည်းက အမည်းချည်းပဲ။ မဟုတ်ဘူး။ အဖြူတွေရောနေတဲ့ အမည်း။ သို့မဟုတ်၊ စန္ဒရားခလုတ်တွေလို အမည်းတွေရောနေတဲ့အဖြူ။

ဒီလောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ထင်တာမှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာပါ။ ရုပ်ရှင်တွေမှာ မင်းသားကမင်းသမီးကို တွေ့လိုက်တဲ့အခါ ဘာလို့အနှေးပြကွက်တွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားလည်းဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပြီ။ ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံရှေ့မှာ ခုန်ပေါက် မြူးထူးနေတဲ့ ကလေးမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် Slow Motion ချည်းပါပဲ။

“အံ့ရောဟယ် . . .” လို့ ဇီဝေါကပြောတယ်။

“ . . . . . ”

“အံ့ရောနော် . . . သူ . . . ဘာလို့ အဲလိုလုပ်တာလဲမသိဘူး . . . ”

“ဟေ . . . ဘာ . . . ဘာလဲ . . . သူဘာလုပ်လို့လဲ . . . ”

“ဟိုမှာလေ . . . စင်ပေါ်မှာ ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . လန်ထွက်နေတာပဲ”

“ဟာ . . . နင်ကလဲ . . . ”

တော်သေးတာပေါ့၊ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူရှိနေသေးတယ်၊ ဖြူဖွေးလှတဲ့ သူ့အသားအရေပေါ်မှာ အနက်တွေတင်ထားတယ်၊ T-Shirt

အနက်ရောင် ၊ Jeans အနက်ရောင်၊ All Star အနက်ရောင်၊ လက်နှစ်
ဖက်လုံးမှာ ရာဘာကွင်း အနက်ရောင်တွေနဲ့ လက်ပတ်နာရီ အနက်
ရောင်မျက်လုံးရဲ့အောက်မှာ eye shadow အနက်ရောင်၊ အဲဒါကို
Smoke eye လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ ဆံပင်ကတော့ အနက်ရောင်မှာ အနီ
ရောင်ကျစ်ဆံပြီး နှစ်ချောင်းနဲ့ နားရွက်ကိုတော့ မတွေ့ရဘူး၊ နောက်ပြီး
နှာခေါင်းပေါ်မှာစိန်တစ်ပွင့်တွေတယ်။

“ရွတ် . . . ရွတ် . . . ရွတ် . . . ရွတ်ရွတ် . . . ဂျန်း”

“ရွတ် . . . ရွတ် . . . ရွတ် . . . ရွတ်ရွတ် . . . ဂျန်း”

အသံချဲ့စက်က ထွက်လာတဲ့ တောင့်တင်းတဲ့ ဂစ်တာသံရဲ့အောက်မှာ
သူမရဲ့ခေါင်းက စည်းချက်လိုက်တယ်။

ဘေးကို ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်တော့လည်း ဇီဝေဝါက ထိုနည်း
လည်းကောင်းပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာတယ်။ ဂီတ
ကြောင့်လား၊ ဣတ္ထိယကြောင့်လား၊ စင်ပေါ်မှာတော့ အားမာန်အပြည့်နဲ့
အော်ဟစ်ပြေးလွှား တီးခတ်နေဆဲ။ ပရိသတ်က ယိမ်းထိုးခုန်ပေါက်နေ
ကြတယ်။

ဟိုကောင်မလေးကို ပြန်ကြည့်တော့ မတွေ့တော့ဘူး။ ဪ . . .
ညာဖက်ဘေးနှစ်ယောက်ကျော်လောက်မှာ။ တော်သေးတာပေါ့။ လစ်
သွားပြီလားလို့။ ကံကောင်းတယ်။ ဟာ . . . မဟုတ်ဘူး။ ကံဆိုးတာ။
ကျွန်တော့် ဘေးကို ဝေမျိုးသွင်ဆိုတဲ့ ငနဲရောက်လာတယ်ဗျာ။ ဒီလူက
စာရေးဆရာ (လို့သူ့ကိုယ်သူပြောဖူးတယ်)။

“အိန္ဒြေ . . . ငါ့စာအုပ်အသစ်ကို ပန်းချီမသုံးဘဲ ငါ့ဓာတ်ပုံနဲ့ထုတ်မ
လို့”

“.....”

“မနက်ဖြန် မနက်အားလား ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့မင်းနဲ့ ဒီဖိုင်းကြိုထိုင်မလို့”

“.....”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့အကြံကောင်းတယ်မလား . . . ဒဂုံက ငါ့
ကောင်မလေးကလည်း ကောင်းတယ်တဲ့”

“.....”

ကျွန်တော်စိတ်ညစ်လာပြီ။ ဟုတ်တယ်။ ဒီလောက် စနေနေ့ည
သူများအားလပ်ချိန်ကြီးမှာ ဘယ်နှယ် အလုပ်အကြောင်းတွေ လာပြော
နေတယ်။ ပြောတဲ့ကိစ္စကိုလည်းကြည့်ဦး။ သူပုံမျက်နှာဖုံးနဲ့များ စာအုပ်
ထုတ်မယ်လေး ဘာလေးနဲ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုပဲ။

“အိန္ဒြေ ၊ မင်းဘေးက မင်းကောင်မလေးလား . . .”

ဟော . . . လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီးသူများက ငမ်းနေပါတယ်ဆိုနေမှ အာ
ပြကြီးနဲ့ မင်းကောင်မလေးလားတဲ့ . . . ဒုက္ခပဲ . . .

“ရှုး”

“အသာနေ” လို့ လေသံလေးနဲ့ပြောပြီး ဘေးကိုဖယ်ခိုင်းလိုက်ရ
တယ်။ ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းရှေ့မှာ လာပိတ်နေတာကိုး။ ကောင်မလေး
ကတော့ ဘာမှသိပုံမရပါဘူး။ သူသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လှည့်ပတ်ကာခုန်နေ
လေရဲ့။ HARD ROCK ဂီတရဲ့ အမြင့်ဆုံး temp အရောက်မှာပေါ့။ သူမ
မျက်လုံးတွေ မှိတ်သွားတယ်။ ပါးစပ်က စာသားကိုလိုက်အော်တယ်၊
ခေါင်းကဆံနွယ်တွေက

ခါယမ်းတယ်။ ခြေလှမ်းကညာဖက်ကိုရွှေ့တယ်။ တစ်လှမ်းနှစ်
လှမ်းသုံးလှမ်း...

“ဟာ...”

“ခွမ်း...”

ရေကူးကန်ထဲကို သူမ ခြေချော်ပြီးကျသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာမှ မမြင်တော့ဘူး။ ပါးစပ်က “ဟာ” လို့ ထွက်သွားပြီးချိန်မှာ

ဖိနပ်နှစ်ဖက်နဲ့ အပေါ်အကျိုကို ချွတ်ပြီးသွားပြီ။ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပိတ်နေတဲ့ ဝေမှူးသွင်ကိုတွန်းပြီး ရေထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ ကောင်မလေးကို ချက်ချင်းလှမ်းဆွဲဖက်လိုက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မေ့သွားတဲ့အချက်က Nikko Hotel ရေကူးကန်ဟာ လေးပေ တိတိပဲနက်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒါကို သူကျွန်တော့်ကို ဆောင့်တွန်းပြီးချိန်ကျမှ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။ သွားပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ စိုးရိမ်တကြီးမော့အကြည့်မှာ အရှိန်ပြင်းတဲ့ လက်သီးတစ်လုံးက ကျွန်တော့်မျက်နှာတည့်တည့်ကို ...

“ခွပ်”

“ဗွမ်း”

ကျွန်တော်ရေကန်ထဲ ဖင်ထိုင်ရက်ပြန်ကျသွားတယ်။ ဧည့်ပရိသတ်တွေရော စင်ပေါ်ကဂီတသမားတွေပါ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို မင်သက်ပေးလို့။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုထိုးခဲ့တဲ့ သူ့လက်သူပြန်ခါပြီး အမုန်းမျက်လုံးနဲ့ တောက်တစ်ချက်ခေါက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို ပြန်ဆွဲတင်သွားလေတယ်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ရေထဲမှာ ကြောင်စီစီနဲ့။

“ဟေး” ကနဲ လူတွေဝိုင်းအောလိုက်ချိန်မှာ Drummer ရဲ့ 1 2 3 4 Que သံနဲ့အတူ တီးလုံးတွေ ပြန်ဆူညံတယ်။ Hotel ဝင်းထဲမှာ လူတွေပြန်ပြီး

မြူးထူးတယ်။ Sound Box တွေက သီချင်းတွေ ပြန်ထွက်လာ
တယ်။

xxx ငါလုံးဝ မုန်းနေပါပြီ xxx

xxx ဘယ်တော့မှ ပြန်မလွမ်းဘူး xxx

xxx အကြင်နာကိုနာတာတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းလိုက်ဟေ့ xxx

xxx ရင်မှာ ပတ်သက်မှုမရှိတော့ဘူး xxx xxx xxx xxx

xxx xxx

*

.C.

ည ငတ်နေတဲ့သူ
ဒီညကို မေတ္တာသက်ဝင်မဆုံးပေါ့
(မောင်သိန်းဇော်)

*

ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေ့ညမှာတော့ ကြယ်စားသူ ...

အတွေးစတွေကို စက္ကူချပ်လို လှေခေါက်ပြီး ကောင်းကင်ပြင်ထဲ
မျှောကြည့်လိုက်တယ်။ တချို့သော အတွေးစတွေက အငွေ့ပျံသွားပြီး
တချို့သော အတွေးစတွေက တဖျစ်ဖျစ်လောင်ကျွမ်းတယ် ... လောင်
လို့မဆုံးနိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်အတွေးတွေဟာ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ကြယ်တွေ
ပေါ့ ...

ကျွန်တော့်လို ကံမကောင်းတဲ့ (တနည်း) ကျွန်တော့်လို ကြယ်ပိုင်ဆိုင်
မှု မရှိရှာတဲ့ လောကကြီးကတော့ အိပ်မောကျနေရှာလေရဲ့ ...

ဝရံတာပေါ်မှာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရယ် ...

တစ်ပွင့်တစ်လေများ ယောင်ယမ်းပြီး ကြွေကျရင်လည်း ဆုတောင်း

ဖို့ အသင့်ပြင်ထားတယ်

ဟော ...

ကြယ်က ကြယ်ကိုနမ်းတယ် ...

ဒါကို ကျွန်တော်မကြည့်သင့်ဘူးလို့ ယူဆလို့များလားမသိ။ တိမ်
မြူခိုးတွေအုပ်ပစ်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာပဲ ပြန်ပြီးလွင့်ပျယ်တယ် ...

စိန်ပွင့်တွေလိုပဲ တဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ...

နာခေါင်း လုံးလုံးလေးပေါ်က စိန်ပွင့်လေးကိုသတိရတယ် ...

ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေ့ညမှာတော့ ကြယ်ငေးသူ

x x x x x x x x x

“တုန်း တူး တူ တုံး တူး တူ ...”

“.....”

“တုန်း တူး တူ တုံး တူး ...တူ”

“.....”

ညဦးပိုင်းလောက်က Game ဆော့ဖို့ ဖွင့်ထားတဲ့ computer ကထ
အော်တယ်။ နာရီကိုကြည့်တော့ မနက် ၃နာရီ၊ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူခေါ်
တာလဲကွ ... ငါ့ရဲ့ညကို ဖြုတ်သုတ်သူ ..။

အင်တာနက်ကွန်ရက်ပေါ်က Chat Messenger တစ်ခုဖြစ်တဲ့ Gtalk ကအော်နေတာပါ။

ကျွန်တော်က Gtalk သုံးတယ်။ တခြား messenger တွေက သုံးလို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ ခေါ်နေတဲ့ call ကိုပိတ်ပစ်တဲ့ ignore ခလုပ်နှိပ်မ လို့ ကြည့်လိုက်တော့ နာမည်က Snow White တဲ့။

“အား . . . မိုက်လဲမရှိဘူး။”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး၊ ရေရွတ်ရင်း key board ကနေပဲ type လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်အိန္ဒြေကို အင်္ဂလိပ်လိုပေါင်းရင် ဒီလိုရပါတယ်။

Andrew : ဟေး . . .

Snow White : ဟုတ် . . . နေကောင်းလား၊

Andrew : ကောင်းတာပေါ့ . . . နင်ရော?

အခုဘယ်ကပြောနေတာလဲ?

ရန်ကုန်?

Snow White : ဟုတ် . . . နေကောင်းပါတယ် . . . ရန်ကုန်ကပါ . . .

Andrew : ဪ . . . ဪ

ဒီအချိန်ထိ မအိပ်သေးဘူးလား . . .

အသက်က (၁၉) နှစ်ဆိုတော့ ကျောင်းတက်နေတုန်း

ပေါ့။ မနက်ကျရင် ကျောင်းရှိမှာပေါ့ . . .

Snow White : ဟင်?

???

ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ?

Andrew : အစ် . . . သူပဲ friendster မှာ လာ add ထားပြီးတော့ . . .

အဲဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ထားတာပေါ့ဟ

Snow White : ဩ . . . ဪ . . . သိပါဘူး :p အဟီး

ဒါဖြင့် ရှင်က ဘယ်သူလဲ ဘယ်ဝါလဲ

Andrew : အံမယ် . . . နင်လည်း ငါ့အကြောင်းတွေ ဖတ်ထားပြီး
လောက်ပါပြီ

Snow White : ဟဲဟဲ . . . သိပ်မသိပါဘူး

အမည်ရယ် . . . အသက်ရယ် . . . နေရပ်ရယ် . . .

ဒီလောက်ပဲ . . . . .

အေ . . . မိုးကုတ်ကဆိုလား . . . ဘာလား . . .

Andrew : အခု ငါ့ profile ကို ဖတ်နေတာမလား . . .

Snow White : ဟုတ်တယ် .. Andrew ဆိုတာ နာမည်အရင်းလား၊

Andrew : ဟုတ်တာပေါ့ . . . ဒါပေမဲ့ ဗမာလို အိန္ဒြေတဲ့ . . .

Snow White : ဟင် . . . မိန်းမနာမည်ကြီး

Andrew : မွေးတုန်းကတော့ Andrew ပါပဲ . . . ကျောင်းသွားအပ်
တော့ ဗမာနာမည်ပေးရမယ်ဆိုတာနဲ့ ဆရာမက အိန္ဒြေလို့ ပြောင်း
ပေးလိုက်တာ . . .

Snow White : Andrew ဆိုရင် အင်ဒရေ ဖြစ်ရမှာပေါ့ . . . ဟုတ်ဖူး
လား . . .

Andrew : ဟင့်အင်း . . . ငါ့နာမည်က အိန္ဒြေပဲ . . . စိစစ်ရေးကဒ်မှာ
ရော အပြင်မှာရော . . . သူငယ်ချင်းတွေခေါ်တာရောအားလုံး . . . အိန္ဒြေ
ပဲ . . . နင့်နာမည်အရင်းကရော . . .

Snow White : မပြောပြပါဘူး . . . ကိုယ့်ဟာကိုယ်စုံစမ်း . . .

သေရော ၊ သူကပဲ စပြီးလာဆက်သွယ်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
စုံစမ်းတဲ့။ မစုံစမ်းနိုင်ပါဘူး။

Andrew : တော်ပါပြီ ... မသိချင်ပါဘူး ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ ...

Snow White : ဟိတ် ...

ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး အဲလို စိတ်မကောက်ရဘူးလေ ... ကလေး
လည်းမဟုတ်ဘူး ... အသက်ကလည်း (၂၄) နှစ်တဲ့ ... ဟား ... ဟား .
.. ဟား ... အဘိုးကြီး

Andrew : မကောက်ပါဘူး ... စိတ်လည်းမကောက်တတ်ပါဘူး . .
. နာမည်မပြောရင်လည်း မသိချင်တော့ဘူး လို့ ပြောတာပါ ... သိချင်
တာတစ်ခုပဲရှိတယ် ... နင်ငါ့ကိုဘယ်လိုသိတာလဲ ...

Snow White : ပုလဲစင်တာက internet café ကိုသိတယ်ဟုတ် ...
အောက်ထပ်ကတစ်ခု မဟုတ်ဘူး အပေါ်ထပ်က ... ဟို ... ZORA ဆို
တာလေ ...

Andrew : သိတာပေါ့ ... ငါ့သူငယ်ချင်း နိုင်နိုင်တို့ဆိုင်ပဲ ...

Snow White : အင်း ... အဲဒီမှာ .....

Andrew : ???

Snow White : အဲဒီမှာ ... လို့ ... အဲဒီဆိုင်မှာတွေ့ဖူးတာ ...

Andrew : ဪ ဂလိုလား ?

Snow White : အင်း ... ပြီးတော့ ရှင့်ပုံကို friendster မှာတွေ့တာနဲ့
Add လိုက်တာ ... သိပြီလား ...

Andrew : .....

Snow White : အိပ်တော့မယ်နော် ... ကျောင်းတက်ရမှာကွ ...
လစ်ပြီ ... ဪ ... နာမည်မှတ်ထားနော် ... ဇလပ်ဖြူတဲ့ Bye ... ဂ

တံည

{SnowWhite89@gmail.com is offline}

လေပ်ဖြူ . . .

လေပ်ဖြူ . . .

လေပ်ဖြူ . . .

လေပ်ဖြူ . . .

လေပ်ဖြူ . . .

မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဒီနာမည်ကို ဘာလို့ အလွတ်ကျက်နေမိပါလိမ့် . . .

*